

I.

„Pořád tomu nerozumím, Maxi,“ zavrtěla hlavou Lea. Zimomřivě se choulila na gauči s šálkem bylinného čaje a upírala na mě značně nechápavý pohled. Lea je subtilní holka s dlouhými zrzavými vlasy, mírnými očima a jemným úsměvem. Tentokrát se ale neusmívala. „Byla jsem pryč sotva měsíc a tady je všechno postavené na hlavu. Proč jsi mi proboha nedal vědět?“

Zhluboka jsem si povzdechl, pomalu odložil svůj hrnek a narovnal se. Nervózně jsem popadl lžičku a bezúčelně zamíchal čaj, teprve pak jsem značně neochotně obrátil pohled k dívce. „Jenom bych tě zbytečně vyděsil,“ zamumlal jsem.

„Zbytečně vyděsil?“ zvedla jízlivě obočí. „Děje se to. Myslíš, že jsem zvědavá? Jen se mi dělá zle, když si představím, v čem tady už tři týdny žiješ. A ty mě prostě odřízneš.“

Nejsem na to pyšný, ale její podrážděný tón mě příšerně namíchnul. Nebo mě spíš zhoupnul do jakési zvrácené a zoufalé rozjařenosti.

„A co by to změnilo, Leo? Řekla bys matce, že se vracíš domů kvůli mně?“ nevesele jsem se zasmál. „Už vidím, jak ti přeje šťastnou cestu... Promiň, nemyslel jsem to tak,“ hlesl jsem provinile. V náhlém návalu běsu jsem vztekle vyskočil z křesla a vši silou ho nakopl. „A já navíc nadávám jedinému člověku, co mi ještě zbyl. Hrozně mě to mrzí.“ Tím spíš, že kdyby tohle někdo viděl, stačilo by to k předvolání ke komisi a nucenému přezkumu chování. Bezmocně jsem se svezl na pohovku vedle Ley. Natáhla ruku a jemně mě pohladila po vlasech. Její dotyk uklidňoval. Znovu jsem si uvědomil, jak mi celou dobu chyběla.

„Ty se nemáš za co omlouvat,“ řekla měkce. Uchopila mou tvář do dlaní a obrátila ji k sobě. „Maxi, co se doopravdy stalo?“

„Právě, že nemám ponětí...“ připustil jsem zcela podle pravdy. „Náš dům byly jen hořící trosky. Všude pobíhaly policistky, nedovolily mi se ani přiblížit. Jen jsem z dálky viděl, jak Alexe odvádějí v poutech... A samozřejmě mi nikdo nic neřekl – tedy pokud nepočítáš tohle...“ Zmáčkl jsem tlačítko na stole.

Nad stolem se objevil virtuální obraz zpravodajky, která promluvila neobyčejně vážným hlasem. „Mimořádné zprávy. Věnujte prosím pozornost následujícím informacím. Dnes ve 22:00 byl vyhlášen výjimečný stav z důvodu zatím neobjasněného úmrtí předsedkyně Kontinentální rady Eriky Hardinesské. Prozatímním řízením rady byla pověřena první místopředsedkyně. Policie zadržela Alexe Hardinesského. Kontinentální rada odmítla poskytnout bližší informace o případu, pouze apeluje na občanky, aby zachovaly klid a pořádek.“

Hlavou mi prolétla neurčitá myšlenka, ta jejich stejná příjmení postavená hned vedle sebe zní skutečně divně. Alex vždycky se smíchem tvrdil, že ho Erika vlastně adoptovala, takže logicky přijal její jméno. Svě původní mi nikdy neprozradil.

Lea znova zatřepala hlavou, jako by se právě vyslechnutého chtěla zbavit, a objala mě kolem ramen.

„To není možné, zní to, jakoby...“

Ani jsem ji to nenechal dopovědět. „Jako by ji zabil Alex...“ Vytryskly mi slzy. „Tohle nezvládnou...“

Lea razantně vypnula zprávy a pomalu na mě začala mluvit svým jemným melodickým hlasem: „Jo, tohle je evidentně vysvětlení Rady. Maxi, tomuhle se prostě nedá věřit. Alex ji v podstatě nosil na ruku, neumím si představit, že by se na ni třeba jenom škaredě podíval. Víš to sám.“

Pokrčil jsem rameny. „Já vím, ten vztah byl až nezdravý. Taky mi to přišlo vyloženě nemožné, jenže pak jsem našel tohle...“ Sáhł jsem do kapsy kalhot a podal jí malou průhlednou lahvičku plnou křiklavě zelených pilulek. „Měl to doma v tre-

zoru. Pěkně po ruce,“ ušklíbl jsem se s rostoucí nervozitou a na vysvětlení dodal: „Advershostil.“

Lea lahvičkou zkusmo zatřepala a zírala na prášky s jakousi vystrašenou fascinací. Vůbec jsem se jí nedivil. Ani jeden z nás je nikdy neměl v ruce. Osobně jsem doufal, že je ani mít nebudu. Advershostil není vlastně žádná novinka. Ve škole nás učili, že je starý ani ne padesát let, jeho vynález ale společnost naprosto změnil. Nucená AH terapie se stala plošně indikovaným nápravným prostředkem, který jednak přímo, jednak exemplárně srazil míru násilné kriminality v podstatě na nulu. Kromě ní existuje pouze opatření ignorace a eliminace. AH terapie se ale provádí pouze v nápravných zařízeních pod přísným dohledem lékařek, navíc se podává zásadně injekčně, protože dobrovolně by ho nikdo nespokl. Pro existenci tablet mě nenapadlo žádné vysvětlení.

„Alex musí...“ začala rozpačitě Lea.

„Nevím,“ zavrtěl jsem rozpačitě hlavou.

„Říká se, že když ti to dají, tak...“

„Se pravděpodobně zblázníš, taky jsem to slyšel. Nemohl by normálně fungovat, kdyby byl po AH. Navíc by mu to rozhodně nedali takhle v lahvičce,“ vzal jsem jí Advershostil z ruky a schoval ho bezpečně do kapsy. Bezmocně jsem si přitáhl nohy k tělu a položil hlavu Lee do klína.

„Erika umřela,“ vyslovil jsem dvě slova, která mi poslední tři týdny permanentně pulzovala v hlavě jako vyleptaná kyselinou. „A Alex...“ zlomil se mi hlas. „Odešli oba najednou...“

Lea mě bez varování popadla za ramena a prudce se mnou zatřásla: „Alex ji nezabil, slyšíš! Nikdy by jí neublížil. Oba ho známe. Nemůžeš přece přijít i o něho...“

Ozvalo se tlumené zapípání a oba jsme sebou provinile trhli. Lea se neochotně natáhla, odsedla si ode mě dostatečně daleko a hovor přijala.

„Hezký den, mami. Jak se cítíš?“

„Ráda tě vidím, Leo. Připadám si pořád hrozně zmatená a smutná, ale vrátila jsem se k práci a docela se mi daří přijít na jiné myšlenky. Trochu si vyčítám, že jsem tě pustila domů samotnou. V tom, zmatku, co panuje na celém Kontinentu.“

„Chápu tvoje pocity,“ přikývla Lea. „Ale já jsem v pořádku. Mám tady kamarádku. A pokud jde o to celé... Myslím, že se to přežene.“

„Jo, Hardinesský je v Izolaci, takže jsou všichni v bezpečí,“ pochválila si Leina matka. „Neznala jsem ho, ale nikdy jsem mu nevěřila. Erika Hardinesská byla skvělá předsedkyně Rady, i přes její, řekla bych, až příliš liberální názory. Vždycky jsem ale věděla, že ten její šílený způsob života nedopadne dobře...“

„Ano, mami,“ souhlasila automaticky Lea a vrhla na mě poněkud provinilý pohled. „Jsem v pořádku, klidně pokračuj v práci. Kamarádka zrovna připravila nějaké dortíky, takže...“

„Tak na sebe hlavně dávej pozor, ano?“

„Jasně, hezký večer.“ Lea si zhluboka oddechla a hovor ukončila. S maximální snahou zachovat si aspoň střípek svého obvyklého chování jsem okamžitě vyskočil na nohy. Vyseknul jsem jí malou úklonu.

„Tak já abych zašel pro ty zákusky. Jako správná kamarádka bych tě neměl nechávat hladovou.“

„Nemusíš mě za každou cenu bavit, Maxi,“ vrhla na mě všedoucí pohled. „Navíc, řekla jsem jí jen to, co vždycky.“

Pokrčil jsem unaveně rameny. Vlastně jsem byl docela vděčný za možnost odejít od celé té nepřirozené a ubíjející bolesti, která mě obklopovala, a mluvit o něčem natolik banálním, jako bylo tohle naše celoživotní kličkování.

„Nikdy jsem nepochopil, že tomu tak bezvýhradně věří,“ pokračoval jsem v té naprosto nepodstatné debatě.

„Jednoduše,“ opáčila Lea, „nevidí důvod, proč bych jí lhala. To ti jako malému neříkali? Lež léčí rány po pravdě, ale musí

se užívat střídmo. Já ten důvod mám, ale to by přece nikoho normálního ani nenapadlo.“

S tím se nedalo než souhlasit. A ano, říkali. Taky mi věřili všechno, co jsem řekl. Lea si jen neuvědomila, že mimo zdi, které se nedávno staly ohořelými troskami, to je pro mě úplně jiné. Ale úvahami tohoto typu jsem se ji obvykle snažil zatěžovat co možná nejméně. Ostatně – k ničemu by to nevedlo. Lea zatřepala hlavou a nemilosrdně se vrátila k opravdu palčivému problému.

„Myslím, že by sis měl s Alexem promluvit. Třeba ví, co se stalo.“

Z hrdla mi vyšlo cosi jako hněvivé odfrknutí.

„Jo,“ přisvědčil jsem s jakousi zlomyslnou ironií, která byla odporná i mně samotnému. „On to ví, ale nevím, jestli to chci vědět i já.“ Hlas se mi zlomil, ale podařilo se mi ho ovládnout. „A čistě prakticky: myslíš, že mě jen tak nechají pobíhat po Izolaci? Jenom proto, že chci?“

„Zrovna tebe by tam pustit mohli,“ mínila vážně Lea. „Jsi syn předsedkyně Kontinentální rady.“

Rysy mi ztvrdly do notně zahořklého výrazu. „No, právě. Syn...“

Díky Erice jsem mohl studovat, co se mi jen zachtělo. A jakkoli to vypadalo nepravděpodobně, dokonce mi našla odpovídající práci. Nedá se říct, že by muži na Kontinentu rostli bez vzdělání jako dříví v lese. Zabývají se zejména průmyslem v odvětvích, která jsou považována za relativně neškodná a u nichž tolik nehrozí zneužití výsledných produktů. Pěstují zemědělské plodiny, vyrábí jídlo a spotřební zboží, v omezené míře vyvíjí část nových technologií. Vše samozřejmě pod kontrolou. Dělají spoustu věcí, ale nikdy si je sami neřídí. Touto činností se také oficiálně zdůvodňuje jejich život ve čtvrtích na okraji velkoměst, protože cosi jako nucenou segregaci občanů Kontinentu samozřejmě nelze připustit.